

„Onoga tko dođe k meni, neću izbaciti.“ (Iv 6, 37)

Ove Isusove riječi uzete su iz dijaloga s mnoštvom koje ga je tražilo nakon čuda obilno umnoženih kruhova. Željeli su još jedan znak kako bi mu povjerovali.

Isus otkriva da je on sâm znak Božje ljubavi. On je Sin koji je od Oca primio poslanje da prihvati svako stvorenje i vrati ga u Njegov dom, a posebno svakog čovjeka, stvorena na Njegovu sliku. Da, jer je Otac već preuzeo inicijativu i sve privlači k Isusu¹, polažući u srce svakog čovjeka želju za puninom života, za zajedništvom s Bogom i sa svakim bližnjim.

Stoga Isus neće odbaciti nikoga, ma koliko se osjećao daleko od Boga, jer ovo je volja Očeva: ne izgubiti nikoga.

„Onoga tko dođe k meni, neću izbaciti.“

To je uistinu dobra vijest: Bog sve ljude neizmjerljivo ljubi, njegova nježnost i njegovo milosrđe upućeni su svakom muškarcu i svakoj ženi. On je strpljivi i milosrdni Otac koji čeka svakoga tko započne hod, potaknut unutarnjim glasom.

Često smo bolesni od sumnje: zašto bi me Isus trebao prihvatiti? Što želi od mene? U biti, Isus od nas traži samo da Mu dopustimo da nas privuče i oslobodimo srce od svega što ga zatrpava, da s povjerenjem prihvatimo njegovu besplatnu ljubav.

Ali taj poziv potiče i našu odgovornost. Zapravo, ako doživimo takvo obilje nježnosti s Isusove strane, i mi bivamo potaknuti prihvatiti Ga u svakom našem bližnjem²: muškarcu ili ženi, mladom ili starom, zdravom ili bolesnom, pripadniku naše kulture ili neke druge. I nećemo nikoga odbaciti.

„Onoga tko dođe k meni, neću izbaciti.“

U Québecu (Kanada), jedna kršćanska zajednica koja živi Riječ, radi na prihvaćanju brojnih obitelji koje iz raznih dijelova svijeta dolaze u njihovu zemlju: iz Francuske, Egipta, Sirije, Libanona, Konga itd. Sve ih prihvaćaju i pomažu im oko uključivanja u društvo. To znači odgovarati na njihova brojna pitanja, ispunjavati obrasce vezane uz status izbjeglica ili rezidenata, usklađivati se sa školom, pomoći im upoznati nove susjede. Važan je i opis na tečajevе francuskog jezika, kao i traženje posla.

Guy i Micheline pišu: „Sirijska obitelj koja je u Kanadu došla bježeći od rata susrela je tek pristiglu i još uvijek zbunjenu obitelj. Putem društvenih mreža pokrenuli su mrežu solidarnosti i brojni su prijatelji prikupili ono najpotrebnije: krevete, trosjede, stolove, stolice, posuđe, odjeću, knjige i igračke za djecu koje su dala djeca naših obitelji, potaknuta primjerom svojih roditelja. Dobili su i više nego što im je bilo potrebno, pa su pomogli drugim siromašnim obiteljima u njihovoj zgradi. Riječ za život toga mjeseca bila je: „Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!“

„Onoga tko dođe k meni, neću izbaciti.“

Evo kako ovu Božju Riječ možemo provesti u život: svjedočeći Očevu blizinu svakom bližnjemu, kao pojedinci i kao zajednica.

U tome nam pomaže i ovo razmatranje Chiare Lubich o milosrdnoj ljubavi. Ona piše: „...ta ljubav širi srce i ruke prema siromasima, [...], izmučenima životom, prema raskajanim grešnicima. Ta ljubav zna prihvatiti zalutalog bližnjega, prijatelja, brata ili stranca i oprašta mu bezbroj puta. [...] Ta ljubav ne mjeri i neće joj se mjeriti. To je procvata ljubav, obilnija, univerzalnija i konkretnija od one koju je duša prije posjedovala. U njoj se rađaju osjećaji nalik Isusovim, božanske se riječi pojavljuju na njezinim usnama upućene svima koje susreće: „Žao mi je naroda“ (usp. Mt 15,32). [...] Milosrđe je konačni izraz ljubavi, ono ju upotpunjuje. A ljubav nadilazi bol jer bol pripada samo ovome životu, dok se ljubav nastavlja i u drugom. Bogu je milije milosrđe nego žrtva“³.

Letizia Magri

¹ Usp. Iv 6,44.

² Usp. Mt 25, 45.

³ C. Lubich, Quando si è conosciuto il dolore, u *La dottrina spirituale*, Città Nuova, Rim 2006, str. 140-141.